

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ

Ἡ ἑλληνικὴ νεκρολογία τοῦ λήξαντος ἔτους καταλέγει ἐν τοῖς μᾶλλον δικηκεκριμένοις ὀνόμασι καὶ τὸν **Γεώργιον Τυπάλδον Ἰακωβάτον**, ἓνα τῶν σπουδαίων ἐργατῶν τῆς ἐνώσεως καὶ ἓνα τῶν εὐγλωττοτέρων πολιτικῶν ρητόρων τῆς Ἑπτανήσου καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ **Ἰακωβάτος** ἐγεννήθη ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας τῷ 1814, ἐξ οἴκου εὐπατριδῶν. Νεώτατος μετέβη εἰς τὸ ἐν Κερκύρα Πανεπιστήμιον, ὅπου ἐκαλεῖτο τότε Ἴόνιος Ἀκαδημία. Ἐκεῖ μετὰ ἐντελῆ ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐκπίδευσιν ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ ἐγένετο διδάκτωρ, ἀκολούθως μετέβη εἰς τὸ ἐν Πίσῃ τῆς Ἰταλίας Πανεπιστήμιον ὅπου ἐκ δευτέρου ἐτιμήθη μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τοῦ δικαίου. Περιηγηθεὶς ἔπειτα τὴν Ἰταλίαν, μετέβη κατόπιν εἰς Παρισίους ἔνθα ἠκροάσθη διαφόρων μαθημάτων τῆς νομικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας. Ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς Κεφαλληνίαν, ἔνθα μετήρχετο τὸν δικηγόρον.

Ἀξία μνείας εἶνε ἡ ἀδελφότης τῶν Ἰακωβάτων. Ὁ πρεσβύτατος τῶν ἀδελφῶν ἦτον ὁ Κωνσταντῖνος, ἀνὴρ ἐπίσημος γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ γνωστὸς μάλιστα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως Τυπάλδου. Οὗτος διέπρεψεν ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ, ἐξελέχθη δὲ παρὰ τοῦ κλήρου Κεφαλληνίας πρῶτος ὑποψήφιος διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς νήσου ἐκείνης τῷ 1841, ἀλλ' ἡ ἐκλογή αὐτοῦ δὲν ἐπεκυρώθη παρὰ τῆς ἀντιπαθούσης αὐτῷ ἀγγλοϊονικῆς κυβερνήσεως. Μετὰ τοῦτο μεταθῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν προεχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως, ἔλαβε σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν

Τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν γεγονότων. Πλὴν πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς «*Ποικίλης Στοᾶς*» μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θέλουσιν ἀναγνώσει τὸ κατωτέρω ἱστορικὸν κείμενον, ὅπερ συνοψίζει ἐν ὀλίγοις ὅλον τὸ ἱστορικὸν ἔργον τῆς πολυθρηκλήτου ἐκείνης θ. Ἰονίου Βουλῆς. Ἴδού αὐτὸ, οἷον ἐπικρουσίαισιν ἐν αὐτὸ τότε ὁ ἐκ Κεφαλληνίας βουλευτῆς Ἰωάννης Τυπάλδος (Δοτοράτος-Καπελέτος).

— «**Σχῆδιον ψηφίσματος τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων.** — Ἐπειδὴ ἡ ἀνεξαρτησία, ἡ κυριαρχία καὶ ἡ ἐθνικότης ἐκάστου λαοῦ, εἶναι δικαιώματα φυσικὰ καὶ ἀπαράγραπτα. Ἐπειδὴ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου ἀπαρτίζων μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, σιερεῖται σήμερον τῆς πραγματικῆς ἀπολαυῆς καὶ ἐξασκήσεως τῶν τριούτων δικαιωμάτων. Ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξέλειψαν πλέον αἱ ἀφορμαὶ, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐτέθη ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Προστασίαν, δοῦνάμι συνθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν ποτὲ ἔδωκε συγκατάθεσιν. Ἐπειδὴ τέλος μέρει τισ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει δηλαδὴ ἡ ἀπελευθερωμένη Ἑλλάς, ἀρέκτησε τὰ κυριαρχικὰ καὶ ἐθνικὰ αὐτῆς δικαιώματα. Δι' ὅλα ταῦτα ἡ πρώτη ἐλευθέρᾳ Βουλῇ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑπτανήσου διακηρύττει. Ὅτι ἡ ὁμόθυμος, στερεὰ καὶ ἀμετάτρεπτος θέλησις τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀνάκτησις τῆς ἀνεξαρτησίας του, καὶ ἡ ἔνωσις αὐτοῦ μετὰ τὸ λοιπὸν ἔθνος του, τὴν ἀπελευθερωμένην Ἑλλάδα. Ἡ παροῦσα διακήρυξις θέλει διαβιβασθῆ, διὰ διαγγέλλματος τῆς Βουλῆς πρὸς τὴν προστατίδα Δύναμιν, ὅπως διὰ τῶν ἀρμοδίων μέσων διακοινώσῃ αὐτὴν εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Εὐρώπης Δυνάμεις διὰ νὰ ἐνεργήσωσιν ὁμοῦ πρὸς ταχεῖαν αὐτῆς πραγματοποίησιν. Ἐν τῇ Βουλῇ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς 26^{ης} Νοεμβρίου 1850. Ε. Α. Οἱ ἀντιπρόσωποι Γεράσιμος Α. Λιβιχάδης, Νικτάλης Δομενογίνης, Ἡλίας Ζερβὸς, Ἰωσήφ Μουφεζζάτος, Τηλέμαχος Πατζινης, Ἰωάννης Τυπάλδος, Δοτοράτος, Στρυμυτιώτης, Πυλαρινός, Γεώργιος Τυπάλδος, Ἰακωβάτος, Χριστόδουλος Πορφύτης».

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἣν συνοψίζει τὸ ἀνωτέρω κείμενον, ὁ

Ίακωβάτος ἐξαρνίζεται σχεδὸν ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ πολιτικοῦ σταδίου. Ὁ **Ίακωβάτος** ἤτον ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῶν προτερημάτων καὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν, χρησιμεύουσιν ὡς μοχλοὶ εἰς σπουδαίας πολιτικὰς κινήσεις, ἀλλ' οἵτινες παρελθούσης τῆς βξείας κρίσεως, εἰσὶν ἀνίκανοι πρὸς πρακτικὴν ἐργασίαν.

Ἐπὶ ἱστορικὴν ἔποψιν, ὁ **Ίακωβάτος** δύναται νὰ θεωρηθῆ δικαίως ὡς εἷς τῶν καθιδρυτῶν τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ πρὸς ἀπιθανάτισιν τοῦ ὀνόματός του. Ἐκτοτε ὁμοίως παύει τὸ πρακτικὸν αὐτοῦ στάδιον. Καίτοι εὐφυῆς πάντοτε καὶ εὐγλωττος, οὔτε εἰς τὴν Ἑλλάδα οὔτε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἠδυνήθη νὰ χρησιμεύσῃ πλέον, καταναλώσας ὅλην αὐτοῦ τὴν ἱκανότητα εἰς τοὺς γνωστούς ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ καὶ ἐν τῇ ἐπικρασίᾳ του προσωπικοὺς ἀγῶνας.

Ὁ **Ίακωβάτος** ἦτο ἕγγονος τοῦ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Βενετῶν ἐκ Κερκλληνίας τῷ 1797 κρεουργηθέντος ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀηξουρίου, ἔρχοντος Ἀγγέλου Τυπάλλου. Τὸ προσεπώνυμον **Ίακωβάτος** ἢ ἱταλιστὴ Giacobbe εἰς κρείου ὡς διακριτικὸν ἀπὸ πολλῶν γενεῶν ἢ οἰκογένεια αὕτη ἀπὸ τινος προγόνου Ἰακώβου Τυπάλλου. Ἡ ἰπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ἐν Κερκλληνίᾳ ἐγκατεστημένη ἱστορικὴ καὶ πολυμελὴς οἰκογένεια τῶν **Τυπάλλων** κατὰγεται ἐξ Ἰταλίας. Συλλύθδην προσαγορεύονται οὔτοι φαμίλιαι, ὑποδικιζόμενοι εἰς διαφόρους κλάδους διακρινόμενους διὰ προσεπωνύμων. Ἐχρῶσι δὲ κοινὸν οἰκόσημον, θυρεὸν κυανοῦν περιέχοντα λέοντα χρυσοῦν ἐστεμμένον, ἱστάμενον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ προσδεδεμένον δύο ἀργυραῖς στήλαις. Ὁ θυρεὸς ἐπιστέφεται τῷ στέματι τῆς Βενετικῆς εὐγενείας

* * * *